

El far del sud

Et donaria amor, si poguessis tornar-me'n./ Et donaria amor, si pogués ser veritat

"Aquella tarda del 1998 vaig entrar al cinema Plaça de Girona més per aturar el temps una estona que per res més. M'estava separant, després de deu anys de relació, i necessitava aturar el cap, també. Vaig triar per la vista *El far del sud*, d'Eduardo Mignona. Aquest cartell em va semblar el més atractiu de tots els que hi havia als anuncis, tot i que no sabia què anava a veure.

Em vaig quedar tan enganxat a la butaca que em sembla que vaig repetir. D'aquí en va sortir la lletra de la cançó *El far del sud*. Em vaig enamorar d'aquells personatges perduts, abandonats en aquells grans paisatges de l'Amèrica del Sud, especialment del que interpretava Ingrid Rúbio. Va ser un plaer descobrir el cinema d'Eduardo Mignona, i va ser un somni poder viure aquesta pel·lícula com la vaig viure. En certa manera em va canviar la vida. Fa temps que no la recupero, em sembla que esperaré uns anys més, a veure com ha aguantat el temps." Gerard Quintana. (<http://www.catorze.cat/noticia/3054/14/pellicules/gerard/quintana>)

Vídeo: https://www.youtube.com/watch?v=EIPrX3t_aY

La va trobar a una sala mig buida,
buscant un somni, fugint del dolor.
Entrant pels ulls va sentir mil espurnes,
aquella història va canviar-li el món.

Va perdre-ho tot, la partida i la vida.
Cada ciutat li esmicolava el cor.
Només el far de sud ella es mira,
segueix la flama fins que res no es mou.

I empeny el sol tan bruna, tan forta i prohibida,
i es descorda la brusa, el seu cos, un somriure viu.

Et donaria amor, si poguessis tornar-me'n.
Et donaria amor, si ens poguéssim mirar.
Et donaria el món, si poguessis parlar-me.
T'ho donaria tot, si et pogués estimar.

Tantes nits va pagar per tenir-la,
tantes excuses per anar tot sol.
Però cada cop amb un plor la perdia,
la llum s'apaga quan la sort es pon.

I el seu record s'estimba en ciutats adormides,
i somia fins l'alba el seu far sense vida, trist.

Et donaria amor, si poguessis tornar-me'n.
Et donaria amor, si ens poguéssim mirar.
Et donaria el món, si volguessis parlar-me.
T'ho donaria tot, si et pogués estimar.

Tremolant, a poc a poc surt del cine.
Sessió de nit avui ja és l'últim dia,
s'endú el cartell, arriba casa i l'espia.
L'habitació es transforma en un món nou.

I li escriu cent mil cartes, la busca i viatja.
I el seu centre s'escapa, perd l'ordre i la casa.
Apaga el sol tan bruna, tan feble i prohibida.
S'enfonsen les ombres, el seu cos, un somriure viu.

Et donaria amor, si poguessis tornar-me'n.
Et donaria amor, si pogués ser veritat.
Et donaria el món, si volguessis parlar-me.
T'ho donaria tot, si et pogués estimar.

Et donaria amor.
Et donaria el món, si em poguessis mirar.
Et donaria amor, si volguessis quedar-te.
T'ho donaria tot, si et pogués estimar.

Et donaria amor.
T'ho donaria tot, si et volguessis quedar.
Et donaria amor.
T'ho donaria tot, si et pogués estimar.

Vídeo: https://www.youtube.com/watch?v=zXL5ttvi_Y4